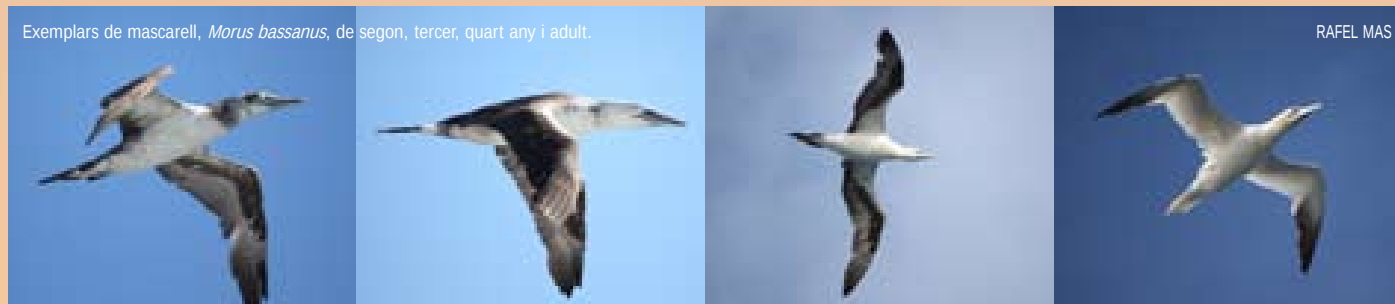

lus ridibundus), la gavina de potes grogues (*Larus michahellis*), la gavina atlàntica (*Larus argentatus*), i el gavinot (*Larus marinus*). Arribant al port, es deixaren veure la llambritja (*Sterna hirundo*) i el fumarell (*Chlidonias niger*). I durant la travessia, un altre migrant valent: una alosa (*Alosa arvensis*).

Una vegada en terra ferma, i sentint encara el moviment de la mar davall els nostres peus, teníem temps d'apropar-nos a una taverna a tastar la cervesa anglesa i fer una xerrada amb els companys ornitòlegs d'altres indrets. Es feia tard, i havíem de tornar al ferri, que tenia prevista la partida el mateix vespre. Entre els nous passatgers que feien el viatge cap a Santurtzi s'observaven molts d'equips òptics, trípodes i telescopis... L'endemà encara hauríem de matinar un poc més, si volíem trobar un bon lloc a coberta. Més ornitòlegs i amants dels cetacis de diversos països d'Europa es concentraven per gaudir d'un dels darrers trajectes del Pride. I és que el tercer dia travessaríem la zona que, d'anada, travessàrem durant el vespre, el pas entre la plataforma continental i les aigües pelàgiques: els barrancs francesos,

muntanyes submergides plenes de vida.

Comença el tercer dia, i la coberta ja era plena de telescopis. En un recompte durant la jornada es varen arribar a comptabilitzar fins a 68 telescopis, cada un amb una, dues o més persones al darrere a la recerca d'aus, aletes i bufits de cetacis. Cada vegada que es veia una au, peix o cetaci, hi havia crits, i una onada de gent armada amb prismàtics corria de banda a banda de la coberta.

Aquest dia es varen observar, a més d'algunes de les espècies de cetacis ja vistes durant el primer dia, altres espècies no menys interessants: el rorqual d'aletes blanques (*Balaenoptera acutorostrata*), el cap d'olla gris o dofí de Risso (*Grampus griseus*), el dofí mular (*Tursiops truncatus*), diversos grupets de marsopes (*Phocoena phocoena*), i el magnífic catxalot (*Physeter macrocephalus*), que, com fan aquests cetacis, es va quedar una estona surant a la superfície per

recuperar-se de la immersió, deixant anar cada poc un bufit d'aigua en diagonal, per finalment tornar-se a submergir mostrant la seva impressionant aleta caudal.

I també altres espècies d'aus que no havíem observat durant les jornades anteriors: el virot pufí (*Puffinus puffinus*), el virot gris (*Puffinus griseus*), el fulmar (*Fulmarus glacialis*), la gavina de Sabine (*Xema sabine*), i el pingdai (*Alca torda*). Entre els valents migrants d'aquesta jornada: un corb marí gros (*Phalacrocorax carbo*), un cabot de vorera (*Riparia riparia*), diversos exemplars de titina sorda (*Anthus pratensis*), una titina gola-roja (*Anthus cervinus*), un busqueret de batzer (*Sylvia communis*) i un ull de bou de passa (*Phylloscopus trochilus*).

Després d'aquesta darrera jornada, no ens quedava altra cosa a fer que desmuntar els telescopis mentre s'apagaven les darreres llums del dia i anar a descansar, no sense abans celebrar amb els companys de travessia totes les emocions viscudes, en una darrera reunió de comiat.

A l'endemà dematí ens despertàrem entrant al port de Santurtzi. Al bar del port, on ens vàrem trobar per primera vegada, després de tres dies de dinars i sopars de menjar de llauna, ens esperava un berenar de veres. Intercanviàrem telèfons i correus electrònics, i es planejaren nous viatges ornitològics, per trobar aquella espècie encara no vista que habita la terra del company.

Els representants de les Illes Balears en aquesta travessia vàrem ser: Nieves Negre, Rafael Mas, Lluís Parpal i Gemma Carasco.

Agraïments a: Rafael Mas per les correccions i per les fotos, Lluís Parpal per les fotos i pel recompte de telescopis i Nieves Negre pel suport logístic. •

Identificació

El mascarell

Text i dibuixos de Cati Artigues

Hem d'esperar a l'arribada de l'hivern per poder observar els mascarells o sotelers a les nostres costes. Aquest aucell de l'ordre dels pelecaniformes, que nidifica a les costes de l'Atlàntic nord, es desplaça fins a les nostres latituds, on té en la mar Mediterrània occidental una de les seves àrees d'hivernada, fugint dels temporals del nord.

Són poques les vegades que s'apropa a la costa, ja que freqüenta els límits del talús continental. Per això, per localitzar-lo caldrà situar-se a llocs prominents (Cap Formentor, Far de Capdepera, Cap Salines, Cap Blanc....), mirant cap a la mar i repassant l'horitzó. Si es tracta d'un adult veurem un aucell marcadament blanc, amb les puntes de les ales negres, amb un batec d'ales més ràpid que una gavina i que intercala curts planejos. Amb una mica de sort el veurem llançar-se en picat dins l'aigua, d'on sortirà amb un vol pesat, fins a tornar a guanyar altura. La població hivernant a les Balears és majoritàriament adulta.

Per a procurar-se l'aliment, els sotelers es llancen a la mar en un picat oblic-vertical des d'una altura d'entre deu i quaranta metres. La velocitat d'entrada dins l'aigua arriba als 100 km per hora. Baix l'aigua, s'impulsen amb les potes palmades i arriben als quinze metres de fondària.

Bass Rock (Escòcia). El *Morus bassanus* deu el seu nom científic al nom d'aquesta illa, que alberga la major colònia insular d'aquesta espècie, amb més de 150.000 exemplars. Les aus hivernats són majoritàriament britàniques (oest d'Escòcia i mar d'Irlanda).

